

Pásztor és nyája (Markó Ferenc alkotása)

Húsvét ünnepe utáni 3. vasárnap

Ha egy embernek száz juha van, és eltéved közülük egy, nem hagyja-e ott a kilencvenkilencet a hegyekben, és nem megy-e el megkeresni az eltévedtet? Ha azután megtalálja, bizony mondom néktek, jobban örül neki, mint annak a kilencvenkilencnek, amelyik nem tévedt el. Ugyanígy a ti mennyei Atyátok sem akarja, hogy elvesszen egy is e kicsinyek közül.” (Máté ev. 18,12-14)

A húsvét ünnepét követő harmadik vasárnap elnevezése Jubilate, mely az Isten előtti felszabadult és hálás örvendezésre hív bennünket, ahogyan a vasárnap névadó zsoltárában olvashatjuk „Örvendj, egész föld”! De hát van-e okunk az örömré, - kérdeznénk vissza szívesen. Aki nehéz és kilátástalan élethelyzetbe került és egyáltalán nem tud arra gondolni, hogy a gondfelhők mögött ott van a nap, talán öltse magára a kedélyeskedő műmosoly hamis álarcát? Az csak még mélyebbé tenné az örömtelenség fájalmát és az illúzió szépeltő látszatával megfosztaná a reménység valódi útjától. De ez a vasárnap nem általánosságban beszél az örömről, hanem az Örökkévaló Istenben való örömré hív. Ez az öröm pedig nem egy pillanatnyi feldobottság, nem is egy gyorsan tovatűnő hangulat. Ez az öröm az Istenhez tartozásból, a Vele való kapcsolatból fakad. Isten népe örömének alapja és forrása a Örökkévalóval való kapcsolat.

De hogyan is alakult és alakulhat ki ez a kapcsolat? Igénk egyértelmű válasza az, hogy Isten szeretete megkeresett bennünket, hogy népének tagjaként részesei lehessünk kegyelmének, hogy megélhessük a megváltottság örömét. Az Isten által megkeresett és megtalált ember öröme nem egy érzés, hanem egy állapot, egy irányultság, egy az egész személyiséget átható érintettség. Ez a *megtaláltság-állapot* nem csak életünk Urának, a Jópásztornak lesz öröme, hanem öröme ez a megtalált „báránynak”, vagyis az embernek is. Augustinus sokat idézett mondása, miszerint ugyanis „*nyugtalan a mi szívünk, míg Istenben meg nem nyugszik*”. Milyen nagy belső nyugalom és ebből fakadó öröm forrása a teremtmény találkozása a Teremtőjével.

Az Örökkévaló általi megtaláltságunknak hatása van az életünkre és az egész személyiségünk formálódására. Megjelenik a szív nyugalma és öröme, mert az Istenhez tartozás semmihez nem fogható értelmet és célt ad az életünknek. Olyan tájékozódási pontot és az életben való eligazodásnak olyan értékrendjét, melybe, ha valaki belesimul, akkor a maga teljességében és teremtményi szabadságban élheti az életét. Ahogyan Luther Márton ezt kifejezi, miszerint *azért szabad, mert lelkiismerete az Isten*

igéjének a fogja. Nem perc-emberek pillanatnyi szeszélyének - ahogy Ady fogalmaz -, nem tovatűnő vélt vagy valós igazságok elillanó elvárásainak, hanem az Örökkévaló Isten élő és ható Igéjének a fogja. Ahol pedig Isten Igéje és annak lelkülete van, ott belső szabadság van. Isten Jópásztorként elindult mindnyájunkért, ugyanakkor hadd kérdezze meg tőlünk mai Igénk mindenkitől személyesen: vajon engedted-e, hogy rád találjon? Ez onnan tudható meg, hogy ki-ki átéli-e annak hatását. Mert a megtaláltságnak és az Örökkévalóhoz tartozásnak vannak gyümölcsei, többek között ilyen az öröm is (*lásd Galata levél 5,22*).

Hogy mit jelent a Jópásztor által megtaláltnak és megragadottnak lenni, talán némileg kifejezi az alábbi ismert történet is. Egy ember talált az erdőben egy sasfiókat. Hazavitte és betette a baromfiudvarba a tyúkok, kacsák és pulykák közé és ugyanazt az eledelt adta neki is. Évekkel később nála járva egy ismerőse csodálkozva mondta a sasra mutatva, de hiszen az egy sas. Igen, mondta a házigazda az egy sas, de én átneveltem és most már az is tyúk, még ha háromméteresek is a szárnyai. „Nem-nem!” - mondta a vendég, ez bizony még mindig sas és az is marad mert egy sas szíve dobog benne és ez a levegőbe röpíti. „Ez már sosem fog repülni, tyúk lett belőle” - hangzott a válasz. Elhatározták, hogy próbát tesznek, de a sas csak nem akart repülni, hiába emelték föl a földről. Másnap reggel azonban kivitték egy közeli hegyre, ahol minden szirtet és hegyormot aranyba fűrésztött a felkelő nap ragyogó fénye. Amint a sasnak a szemét elérte a nap sugara, hirtelen kitérte hatalmas szárnyait és hangos rikoltással a magasba emelkedve elröpült.

Manapság egyre több szó esik az európai kereszténység gyengüléséről, a mindent relativizáló, mondhatni langyossá vált identitásvesztéséről és erőtlenségéről. A keresztény ember önértelmezése, önazonosságának megfogalmazása és megélése tekintetében ez a kis tanmese rávilágít arra, hogy alapvetően mégsem az a meghatározó, hogy miként tekintenek rá, hanem az, hogy hogyan éli meg önmagát. A sas újra sas lehet, akkor is, ha évekig baromfiudvarba zártan élt. A keresztény ember méltósága, hogy megélve az Istenhez tartozás örömét, önazonos lehet teremtettségének belső szabadsága és felelőssége szerint. A Jópásztor által megkeresettnek és megtaláltnak lenni valahol azt jelenti, hogy felismerem azt a megszólítást, ami a legfontosabb az önazonosságom, valamint létem és életem értelme tekintetében. Megfelelő szellemi-lelki fejlettség kell ahhoz, hogy a környezetünk és világunk által felénk áramló sokféle hatásból felismerjük azt az „*egy igazán fontosat*” (*lásd Lukács ev. 10,42*) mely létünkre és életünk értelmére nézve valóban döntő.

Mindig veszélyes, ha valaki a feltételes dolgokat feltétel nélkülinek éli meg. Ezért fontos, hogy mi vagy ki által engedjük magunkat megszólítani. Mire tekintek, mi az, amiben olyan választ kapok, amely egész életmre nézve vezet és felemel. Sokféle szó van a görög nyelvben a „látás”, illetve „nézés” kifejezésére. Jól ismerjük a „szkoposz” szót, melyet megtalálunk a különböző nézéshez fűződő műszerek nevében. Így például a mikroszkóp a nagyon kicsi részecskék megfigyelésére használatos, míg a teleszkóp a nagy távolságra nézést segíti, az endoszkóp pedig a belső vizsgálathoz a „befelé nézéshez” nélkülözhetetlen orvosi segédeszköze. Fontos, hogy mire nézünk, csupán a láthatókra-e vagy a belső, fizikailag láthatatlan világra is. Ma különösen is szükséges a tudatosság! Szükséges figyelni a sokszor elhanyagolt, ám az életet alapvetően meghatározó Jópásztor hangjának felismerésére. Ez nem megy magától, ehhez a felismeréshez sok esetben látás-korrekció kell. A Jópásztor általi megszólíttásban és megkeresettségben megélhetjük, azt az örömet, amely életvalósággá lehet bármit hozzon a jövő.

(*Dr. Pócze István, 2021*)